

TOMI ADEYEMI

VREES

EN

WRAAK

THE ORİSHA LEGACY 2

Vertaling Maren Mostert en Renske Groeneveld

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Children of Virtue and Vengeance Copyright © 2019 Tomi Adeyemi Books, Inc.

Oorspronkelijke titel: *Children of Virtue and Vengeance*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland

Vertaling: Maren Mostert en Renske Groeneveld

Omslagontwerp: Rich Deas, Mallory Grigg, Kathleen Breitenfeld

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagillustratie: Sarah Jones

Vormgeving binnenwerk: Patrick Collins en Angela Jun

Kaart: Keith Thompson

Foto auteur: Elena Seibert

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: PB Tisk, Czech Republic

ISBN 978 94 027 0505 8

ISBN 978 94 027 5951 8 (e-book)

NUR 285

Eerste druk maart 2020

Originele uitgave verschenen bij Henry Holt and Company, onderdeel van Macmillan Publishing Group LLC, New York

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

ZÉLIE

Ik probeer niet aan hem te denken.

Maar als ik dat wel doe, hoor ik de zee.

Toen ik die voor het eerst in mijn leven hoorde was ik samen met baba.

De eerste keer dat ik het zeewater voelde.

Het geluid van de golven sprak tot me, als een geruststellend wiegeliedje dat ons van het bospad weglakte naar de zee. Mijn losse krullen waaiden op in de wind en het zonlicht viel door de bladeren van de bomen die hier en daar begonnen uit te dunnen.

Ik had geen idee hoe de zee eruitzag en wist niet welk onbekend wonder in dat lied besloten lag. Ik wist alleen dat ik erheen moest. Het was alsof ik een ontbrekend deeltje van mijn ziel in de golven zou vinden.

Toen we de zee eindelijk konden zien liet mijn kleine hand die van baba los en bleef ik vol ontzag en met open mond van verwondering staan kijken. Er stroomde magie door het water.

Het was de eerste magie die ik voelde nadat de handlangers van de koning mijn moeder hadden gedood.

'Zélie, rora o,' riep baba terwijl ik naar het water liep. Toen het zeeschuim mijn tenen omspoelde was ik blij verrast. De meren in Ibadan waren altijd heel koud. Maar dit water was net zo warm als de geur van mama's dampende rijst. Net zo warm als haar stralende glimlach. Baba liep ook de zee in en keek op naar de hemel.

Met zijn gezicht naar de zon gewend leek het alsof hij het zonlicht kon proeven.

Hij pakte mijn hand, vlocht zijn met verband omwikkelde vingers door de mijne en keek me recht in de ogen. Op dat moment realiseerde ik me dat, nu mama niet meer leefde, we elkaar nog hadden.

We konden samen alles overleven.

Maar nu...

Ik doe mijn ogen open en kijk naar de koude grijze lucht terwijl de bulderende golven kapotslaan op de rotskust van Jimeta en besef dat ik niet in het verleden moet blijven leven.

Daarmee krijg ik mijn vader niet terug.

Het ritueel dat hem het leven kostte blijft maar door mijn hoofd spoken; het knaagt aan me terwijl ik zijn ogen sluit en hem klaarmaak voor zijn laatste rustplaats. Ik voel de zwaarte van alle pijn die hij heeft doorstaan, elk offer dat hij heeft gebracht om de magie terug te brengen.

‘Het is goed zo.’ Mijn oudere broer Tzain komt naast me staan en geeft me een hand. Het waas van een stoppelbaardje bedekt zijn donkerbruine huid en maskeert bijna zijn gespannen op elkaar geklemde kaken, maar niet helemaal.

Hij knijpt zachtjes in mijn hand. Ondertussen verandert de vredige mist in stortregen, die ons allebei tot op het bot verkleumt. Het lijkt alsof zelfs de goden om baba rouwen.

Het spijt me zo, zeg ik in mezelf tegen baba’s geest, al wil ik niets liever dan het tegen hemzelf zeggen. Terwijl we het touw pakken waarmee zijn grafboot vastgebonden is aan een rotspunt, vraag ik me af hoe ik in vredesnaam had kunnen denken dat ik beter voorbereid zou zijn op zijn dood omdat ik mijn moeder al eerder had verloren. Mijn handen beven van alles wat onuitgesproken is gebleven. En mijn keel brandt omdat ik het wil uitschreeuwen, maar ik dit gevoel verbijt. Alleen mijn stille tranen getuigen van mijn verdriet. Terwijl ik de kruik met onze laatste olie voor het definitieve afscheid in mijn bevende hand neem, doe ik mijn best om niets te verspillen.

‘Voorzichtig’ waarschuwt Tzain als hij ziet dat er wat over de rand loopt. Na drie weken van ruilhandel om genoeg olie bij elkaar te krijgen om baba’s boot mee in brand te steken, is het vloeibare goedje ons meer waard dan het kostbaarste goud. De sterke geur prikt in mijn neus als ik het laatste restje over onze fakkel uitgiet. Terwijl Tzain hem met de vuursteen aansteekt rollen de tranen over zijn wangen. We hebben maar weinig tijd, en ik roep de woorden voor de *ibukún* – een gebed dat een bezweerder meegeeft aan de dode – vlug in gedachten op.

‘De goden schenken ons leven,’ fluister ik in het Yoruba. ‘En de goden nemen ons leven.’ Het gebed klinkt wat vreemd uit mijn mond. Nog

maar een paar weken geleden bezat geen enkele bezweerder de magie om een *ibukún* uit te spreken, en dat was elf lange jaren zo geweest. *‘Béèni ààyé tàbí ikú kò le yà wá. Béèni ayè tàbí òrun kò le sin wá nítorí èyin lè ngbé inú ù mi. Èyin la ó máa rí –’*

Maar op het moment dat de magie als adem door mijn huid stroomt laat mijn stem het afweten. Het purperen licht van mijn *ashê*, de goddelijke energie die onze heilige gaven voedt, gloeit op rondom mijn handen. Deze warme gloed heb ik niet meer gevoeld sinds het ritueel dat de magie herstelde en terugbracht naar *Orisha*, sinds *baba’s* geest door mijn aderen stroomde toen hij zijn laatste adem uitblies.

Als de magie opwelt in mijn lijf wankel ik naar achteren. De kracht verdwijnt uit mijn benen. Magie is als een anker dat me aan mijn verleden kluistert, en hoe ik me er ook tegen verzet, hij trekt me er steeds dieper in.

*‘Nee!’ Mijn schreeuw weergalmt tussen de wanden; mijn lijf zakt in elkaar op de stenen vloer. Er volgt een doffe smak als ook *baba*, stijf als een houten plank, neervalt.*

Snel krabbel ik op om hem te beschermen, maar zijn ogen staan wijd open en staren in het niets. Er steekt een pijlpunt in zijn borst.

Het bloed doorweekt zijn gescheurde tuniek –

‘Pas op de fakkel, Zél!’

Maar hij glipt uit mijn hand en *Tzain* duikt naar voren om hem op te vangen. Hij is snel, maar niet snel genoeg. De vlam dooft als de fakkel in het woelige water valt.

Hij doet wat hij kan om hem weer aan te steken, maar het is vergeefse moeite. Ik krimp in elkaar als hij de onbruikbare houten stok in het zand smijt.

‘Wat moeten we nu?’

Ik laat mijn hoofd hangen. Hoe graag ik hem ook zou willen antwoorden, ik weet het echt niet. Nu het een grote chaos is in het koninkrijk, kan het nog weken duren voor we aan nieuwe olie kunnen komen. Met de rellen en de voedselschaarste is het al moeilijk genoeg om een beetje rijst op te scharrelen.

Schuldgevoel beklemmt me; het is alsof ik opgesloten zit in een doods-kist en met al mijn fouten mijn eigen graf gegraven heb. Misschien is het een teken dat ik het niet waard ben om *baba* de laatste eer te bewijzen.

Omdat zijn dood mijn schuld is.

‘Sorry,’ verzucht Tzain terwijl hij in de brug van zijn neus knijpt.
‘Jij hoeft geen sorry te zeggen.’ Mijn keel wordt dichtgesnoerd. ‘Dit is
allemaal mijn schuld.’

‘Zél –’

‘Als ik die perkamentrol nooit had aangeraakt... Als ik nooit achter
het ritueel was gekomen –’

‘Dit ligt niet aan jou,’ zegt Tzain. ‘Baba gaf zijn leven, zodat jij de ma-
gie terug kon brengen.’

Dat is nou juist het probleem. Ik sla mijn armen beschermend om
me heen. Ik wilde de magie herstellen om te zorgen dat baba veilig was.
Maar het joeg hem alleen maar vroegtijdig de dood in. Wat heb je aan
die krachten als je de mensen van wie je houdt niet voor gevaar kunt
behoeden?

Welk nut heeft magie als ik baba er niet mee terugkrijg?

‘Als je nu niet ophoudt jezelf verwijten te maken, draag je ze voor
altijd met je mee. En ik heb je nodig, dus stop ermee. Doe het voor mij.’
Tzain pakt mijn schouders vast en kijkt me aan. In zijn ogen herken ik
die van onze vader, met de vergevende blik, zelfs als hij geen reden had
om iemand te vergeven. ‘We zijn nu op onszelf aangewezen. We hebben
alleen elkaar nog.’

Ik adem diep uit en veeg mijn tranen weg, terwijl hij me in zijn armen
neemt. Zelfs nu zijn kleren nat zijn is zijn omhelzing warm. Hij wrijft
met zijn hand over mijn rug zoals baba dat deed wanneer hij zijn armen
om me heen sloeg.

Dan kijk ik naar baba’s grafboot, die op het water drijft en al in vlam-
men had moeten opgaan. ‘Als we hem niet kunnen verbranden –’

‘Wacht!’ roept Amari ineens achter ons. Ze rent de metalen loopbrug
van het oorlogsschip af, dat sinds het heilige ritueel ons onderkomen is.
Haar natte witte tuniek doet in de verte nog denken aan de sierlijke geles
en jurken die ze droeg toen ze de prinses van Orïsha was. De stof plakt
aan haar eikenbruine huid als ze ons bij de onstuimige zee bereikt.

‘Hier.’ Ze geeft Tzain een roestige toorts uit de kapiteinshut en een
kruik vol olie van haar eigen kleine voorraad.

‘Wat moeten we zonder olie in het schip?’ Tzain fronst.

‘We overleven het wel.’ Amari geeft me de toorts aan, en ik laat mijn
blik op de nieuwe witte haarlok rusten die nat van de regen tegen haar
wang plakt. Het is een teken van de pas opgewekte magie die door haar

lijf stroomt. Een wrede herinnering aan de honderden edelen in Orisha die nu allemaal dezelfde witte haarlokken en magie hebben als zij.

Ik wend mijn blik af voordat ze mijn pijn kan zien. Door Amari's witte haarlok word ik constant geconfronteerd met de herinnering aan het ritueel waarmee zij haar gave kreeg, en aan de jongen die mijn hart brak, en elke keer keert mijn maag zich om.

'Klaar?' vraagt Tzain, en ik knik, ook al is het niet waar. Als hij opnieuw vuur maakt hou ik de toorts vlak onder het touw, dat nu gelukkig wel vlam vat.

Ik sla mijn armen voor mijn gezicht terwijl het vuur langs de met olie doordrenkte touwstrengen naar baba's drijvende grafboot snelt. En op het moment dat het zijn dode lichaam bereikt, sla ik mijn handen voor mijn borst. De rood-oranje vlammen laaien fel op tegen de grijze horizon.

'Títí di òdí kejì.' Tzain buigt eerbiedig zijn hoofd terwijl hij de rituele woorden fluistert. Ik klem mijn kaken op elkaar en doe hetzelfde.

Títí di òdí kejì.

Tot weerziens in het hiernamaals.

Nu ik deze gewijde woorden hardop uitspreek moet ik aan mama's begrafenis denken. Hoe ik toekeek terwijl de vlammen haar dode lichaam verteerden. En ik denk ook aan alle anderen die bij haar zijn in aláfia. Aan iedereen die de dood vond toen we de magie lieten herleven.

Lekan, de sêntaro die zijn leven opofferde om mijn magische gave op te wekken. Mijn vrienden, Zulaikha en Salim, die werden vermoord toen de handlangers van de koning ons bij het festival wreed aanvielen.

Mama Agba, de ziener die zich over mij en de andere diviners van Ilorin ontfermde.

Inan, de prins van wie ik hield.

Títí di òdí kejì, zeg ik in gedachten tegen hun geesten, om mezelf aan te sporen om door te gaan.

Onze strijd is nog niet gestreden.

Sterker nog: die is nog maar net begonnen.

HOOFDSTUK 2

AMARI

Vader zei altijd dat Orïsha op niemand wachtte.

Op geen man.

Op geen koning.

Met deze woorden rechtvaardigde hij zijn daden. Zijn ultieme excuus voor alles.

Terwijl de vlammen baba's grafboot voor mijn ogen verslinden hangt het zwaard waarmee ik mijn vaders borst doorboorde zwaar aan mijn gordel. Sarans lichaam werd nooit teruggevonden op de gewijde grond.

Ik kon hem niet begraven, al had ik het nog zo graag gewild.

'We moeten gaan,' zegt Tzain. 'De boodschapper van je moeder kan er elk moment zijn.'

Ik loop een paar passen achter hem en Zélie aan over het strand naar het oorlogsschip dat we hebben gestolen om naar het gewijde festivalterrein af te reizen. We gaan het ijzeren schip binnen, waar we nu al weken bivakkeren sinds we de magie hebben teruggebracht, al geven de in de romp gegraveerde sneeuwleopanners me elke keer weer een naar gevoel. En telkens als ik langs het oude koninklijke zegel van mijn vader loop, weet ik niet of ik moet huilen of schreeuwen. Ik vraag me af of ik überhaupt wel iets mag voelen, wat dan ook.

'Iedereen aan boord!'

Als ik de luide roep van een kapitein hoor, kijk ik achterom. Op de aanlegsteigers stellen families zich op in een rij en ze betalen met goudstukken voordat ze aan boord gaan van een klein huurlingschip. Lijven verdringen zich onder het roestige dek om Orïsha te ontvluchten en over onbekende wateren op zoek te gaan naar vrede. Terwijl ik mijn

wonden lik lijdt het hele koninkrijk nog onder de littekens van mijn vaders gruweldaden.

Er is geen tijd meer om me nog langer te blijven verschuilen. Ik kan er niet meer omheen en moet Orīsha's troon aanvaarden, omdat ik als koningin de enige ben die voor vrede in het land kan zorgen en alles wat mijn vader verwoest heeft recht kan zetten.

Deze overtuiging sterkt me en een warme gloed trekt door mijn borst als ik naar de anderen in de koude kapiteinshut ga. Het is een van de weinige vertrekken in het schip zonder majaciet, de gewapende legering die het koninkrijk gebruikte om de maji te verbranden en hun magie te vernietigen. Elk beetje comfort dat de hut ooit had, is verdwenen: verhandeld, zodat we konden overleven.

Tzain zit op het bed zonder dekens of iets anders wat warmte biedt en schraapt de laatste rijstkorrels uit een blikken kom. Zélie zit op de ijzeren vloer, lekker warm onder de goudkleurige vacht van haar lionaire. Het grote rijdier ligt op haar schoot en houdt haar kop omhoog om de tranen die uit Zélie's zilverkleurige ogen rollen van haar wangen te likken. Ik kan er niet naar kijken en pak mijn eigen karige portie rijst.

'Hier.' Ik geef de kom aan Tzain.

'Weet je het zeker?'

'Ik ben veel te gespannen om iets te eten,' zeg ik. 'Ik denk dat ik het niet eens binnen zou kunnen houden.'

Het is nog geen halve eeuw geleden dat ik een boodschapper naar mijn moeder in Lagos stuurde, maar het lijkt alsof ik al een eeuwigheid op haar antwoord wacht. Met haar steun kan ik de troon bestijgen en alles wat mijn vader heeft aangericht eindelijk herstellen. Mijn moeder en ik kunnen samen het land veilig maken voor de maji, zodat ze niet langer in angst hoeven te leven. Samen zullen we het koninkrijk verenigen en de onderlinge verdeeldheid die Orīsha al eeuwenlang verscheurt opheffen.

'Geen zorgen.' Tzain knijpt zacht in mijn schouder. 'Wat de boodschapper ons ook zal vertellen, het komt goed.'

Hij staat op om te kijken hoe het met Zélie gaat en ik krijg het benauwd; ik verafschuw mijn jaloerse kant, mijn afgunst op hoe close ze samen zijn. Nog maar drie weken geleden doodde het zwaard van mijn vader mijn eigen broer, en de herinnering aan zijn zware stem ontglipt me nu al. Elke keer dat ik eraan denk klem ik mijn kaken op elkaar om

mijn intense verdriet te verdringen. Als mijn moeder en ik herenigd zijn, kan de gapende leegte in mijn hart misschien eindelijk helen.

‘Daar komt iemand.’ Zélie wijst naar de bewegende gestalte in de donkere gang van het oorlogsschip. Als de roestige deur krakend opengaat en ik zie wie de boodschapper is, word ik nerveus. Roën schudt zijn natte zwarte haar uit, dat in zijdeachtige lokken langs zijn hoekige kaken hangt. Met een huid die de kleur heeft van woestijnzand en ogen die aan tranen doen denken valt de huurling uit de toon in een vertrek met Orishans.

‘Nailah?’

De lionaire spitst haar oren, en als Roën bij haar gaat zitten en een pakketje uit zijn buidel haalt, springt ze uitgelaten op en duwt ze Roën bijna omver terwijl hij het touwtje om het pakketje losmaakt en er een glinsterende vis uit haalt. Ik zie een lachje om Zélies lippen verschijnen, wat me iets vrolijker maakt.

‘Dank je wel,’ fluistert ze.

Roën knikt en blijft haar aankijken. Ik moet mijn keel schrapen om zijn aandacht te krijgen. Dan richt hij zich eindelijk tot mij.

‘Vertel maar,’ zeg ik met een zucht. ‘Wat heeft mijn moeder gezegd?’

Met zijn tong tegen zijn wang tuurt Roën naar de grond. ‘Lagos is aangevallen. Geen boodschapper kon de hoofdstad in of uit.’

‘Een aanval?’ De adem stekt me in de keel bij de gedachte aan mijn moeder die zich in het paleis moet schuilhouden. ‘Wat is er gebeurd?’ Ik sta op. ‘Wanneer? Waarom?’

‘Ze noemen zichzelf de Iyika,’ vertelt hij me. ‘De “revolutie”. Deze maji bestormden Lagos kort nadat hun krachten waren opgewekt. Het gerucht gaat dat ze zich een weg naar het paleis hebben gevochten.’

Ik wankel naar de muur om overeind te blijven, maar zak in elkaar op het ijzeren rooster in de vloer. Roëns lippen bewegen, maar ik kan de woorden niet horen. Ik hoor helemaal niets meer.

‘De koningin...’ weet ik met moeite uit te brengen. ‘Heeft ze... Is ze...?’

‘Na de bestorming heeft niemand nog iets van haar vernomen.’ Roën kijkt van me weg. ‘En omdat jij je hier verstoppt, denkt iedereen dat de troonopvolger dood is.’

Tzain staat op om naar me toe te lopen, maar ik steek mijn hand op om hem duidelijk te maken dat hij bij me weg moet blijven. Er is nu niet veel voor nodig; ik hoef alleen zijn adem maar te voelen of ik zal breken. Dan is er helemaal niets meer van me over dan het hoopje ellende dat ik

al was. Elk plan dat ik heb bedacht, elk beetje hoop dat ik nog heb zou vervliegen. Als moeder niet meer leeft...

Bliksem!

Dan ben ik echt helemaal alleen.

‘Waar zijn die Iyika op uit?’ vraagt Tzain.

‘Dat is moeilijk te zeggen,’ antwoordt Roën. ‘Hun leger is klein, maar heel moordzuchtig en dodelijk. Ze hebben edelen in heel Orïsha vermoord.’

‘Dus ze hebben het op koninklijk bloed gemunt?’ Zélie fronst en we kijken elkaar doordringend aan. We hebben nauwelijks een woord gewisseld sinds het ritueel in het honderd liep. Het doet me goed te zien dat ze nog steeds om me geeft.

‘Daar lijkt het verdomd veel op.’ Roën haalt zijn schouders op. ‘Door die aanval van de Iyika jagen de soldaten nu op alle maji alsof het zwerfhonden zijn. Hele dorpen worden uitgemoord. De nieuwe admiraal heeft ze praktisch de oorlog verklaard.’

Ik sluit mijn ogen en haal mijn handen door de nieuwe haarlok. De laatste keer dat Orïsha in oorlog was, roeiden de branders bijna iedereen van koninklijke afkomst uit. Jaren later sloeg mijn vader hard terug met de Zuivering. Als er opnieuw oorlog uitbreekt, zal niemand nog veilig zijn. Dan zal het koninkrijk volkomen verscheurd raken.

Orïsha wacht op niemand, Amari.

Ik hoor de echo van vaders stem in mijn hoofd. Ik bracht hem om het leven met mijn eigen zwaard om Orïsha te bevrijden van zijn tirannie, maar nu is er opnieuw chaos in het land uitgebroken. Ik heb geen tijd om te rouwen, geen tijd om mijn tranen weg te vegen. Ik beloofde plechtig een betere koningin te zijn.

Als mijn moeder niet meer leeft, moet ik die belofte nakomen.

‘Ik zal het volk toespreken,’ besluit ik kordaat. ‘En de heerschappij over het koninkrijk op me nemen om voor stabiliteit te zorgen en een eind te maken aan deze oorlog.’ Ik krabbel van de vloer overeind en zet mijn intense verdriet opzij om de daad bij het woord te voegen. ‘Roën, ik weet dat ik bij je in het krijt sta, maar als ik je nog één keer om hulp kan vragen –’

‘Je maakt een grapje, mag ik hopen.’ Nu is alle medeleven uit zijn stem verdwenen. ‘Je snapt toch wel dat je mij mijn gewicht nog steeds in goud moet betalen, ook al is er nu geen contact met je moeder mogelijk?’

‘Ik heb je dit schip geschonken!’ roep ik verontwaardigd uit.

‘Het schip waar jij nog steeds in onderduikt?’ Hij trekt een wenkbrauw naar me op. ‘Het schip dat mijn mannen en ik zelf hebben gestolen? Er wachten hele families op me om ze overzee te helpen ontsnappen. Dit schip telt niet als betaling. Sterker nog: het verhoogt alleen de prijs die je me al verschuldigd was!’

‘Zodra ik koningin ben, zal ik de koninklijke rijkdommen bezitten,’ zeg ik. ‘Help me mensen te verzamelen voor mijn kroning en ik zal je er dubbel voor belonen. Nog maar een paar dagen, en het goud is van jou!’

‘Ik geef je één nacht.’ Hij trekt de kap van zijn natte mantel over zijn hoofd. ‘Morgenochtend hijsen we de zeilen en vertrekt dit schip. Als je tegen die tijd niet weg bent, zal de zee jullie opeisen. Jullie kunnen de overtocht namelijk niet betalen.’

Wanneer hij met grote stappen boos wegbeent, ga ik vlug voor hem staan, maar hij loopt naar buiten alsof ik er niet ben. Het verdriet dat ik al die tijd probeer te verdringen dreigt me te overweldigen terwijl ik Roëns voetstappen boven het geroffel van de regen uit hoor verdwijnen.

‘We hebben hem niet nodig.’ Tzain komt naast me staan. ‘Je kunt ook zonder zijn hulp de troon opeisen.’

‘Ik bezit geen goudstukken – niets! Wie zal er ooit geloven dat ik de rechtmatige troonopvolger ben?’

Tzain zwijgt en wankelt achteruit als Nailah tussen ons door loopt. Met haar natte snoet besnuffelt ze de vloer, op zoek naar nog meer vis. Ik denk aan het lekkere maaltje dat Roën voor haar heeft meegenomen en kijk vragend naar Zélie, maar ze schudt haar hoofd.

‘Hij heeft al geweigerd.’

‘Ja. Omdat ik het hem vroeg!’ Ik ren nog net niet door het vertrek naar haar toe. ‘Jij hebt hem kunnen overhalen om een bemanning te ronselen om naar een mythisch eiland midden in de oceaan af te reizen. Dan zal het je vast ook wel lukken om hem nu zover te krijgen dat hij ons helpt het volk bij elkaar te brengen, zodat ik de troon kan bestijgen.’

‘We zijn hem al heel wat goud verschuldigd,’ helpt ze me fijntjes herinneren. ‘We mogen van geluk spreken dat we Jimeta heelhuids konden verlaten!’

‘Als we het zonder zijn hulp moeten stellen, wat hebben we dan nog voor keus?’ vraag ik. ‘Als Lagos is gevallen toen de magie terugkwam, is

Orisha nu al bijna een hele maan stuurloos zonder leider. Dus als ik nu niet naar de macht grijp, krijg ik die kans waarschijnlijk nooit meer!

Zélie wrijft over haar nek en haar hand bedekt de nieuwe gouden merktekens in haar huid. De oeroude symbolen zijn na het ritueel verschenen en alle vloeiende lijnen en de fijne stippen glanzen alsof ze met de dunste naald getatoeëerd zijn. Maar ook al zijn ze heel mooi, Zélie bedekt ze op dezelfde manier waarop ze haar littekens verbergt: schaamtevol.

Alsof ze naar geen van beide kan kijken zonder overvallen te worden door verdriet.

‘Alsjeblieft, Zélie.’ Ik hurk voor haar neer. ‘We moeten het op z’n minst proberen. Het leger maakt jacht op de maji –’

‘Je kunt niet van me verwachten dat ik de verantwoordelijkheid voor mijn mensen voor altijd op me neem.’

Haar kille reactie kwetst me, maar ik geef niet op. ‘Doe het dan voor baba. Omdat hij zijn leven opofferde voor deze zaak.’

Zélie laat haar schouders hangen en doet haar ogen dicht terwijl ze diep inademt. Maar als ze overeind krabbelt zakt mijn spanning een beetje.

‘Ik kan je niets beloven.’

‘Doe wat je kunt.’ Ik leg mijn hand op die van haar. ‘We hebben al veel te veel offers gebracht om deze strijd nu te verliezen.’

HOOFDSTUK 3

ZÉLIE

De nachtelijke regen spoelt de zwaarte van de dag weg terwijl Nailah en ik het oorlogsschip verlaten. De gierende wind voert de heerlijke geur van zeezout en zeewier mee – een verademing, omdat we in de kleine, benauwde hut op het schip alleen maar de rook van het houtvuur en as inademden. Als we de houten aanlegsteigers aflopen naar het strand, op weg naar de bochtige straten van Jimeta, laten Nailahs grote poten afdrukken achter in het zand. Haar lange tong hangt uit haar bek terwijl ze in volle galop gaat. Ik kan me de laatste keer niet eens herinneren dat we buiten met niets anders dan de vollemaan aan de hemel galoppeerden.

‘Goed zo, Nailah. Brave meid!’ Ik hou de teugels stevig vast wanneer we ons een weg zoeken door de inhammen en valleien van Jimeta’s zandstenen kliffen. De huizen in de gehuchten tussen de hoge kliffen worden een voor een donker als de dorpelingen hun lantaarns doven om zuinig te doen met het beetje kostbare olie dat ze hebben. Als we een bocht om gaan zien we zeelieden hun houten liften, waarmee ze langs de steile klifwanden omhoog- en omlaaggaan, op slot doen. Even later ontdek ik een rode schildering op een rotswand; de verf is nog nat en glanst in het maanlicht. Ik zet grote ogen op van verbazing. Het is de afbeelding van een I die uit grote en kleine stippen bestaat.

Ze noemen zichzelf de Iyika, schieten Roëns woorden me te binnen. De ‘revolutie’. De maji bestormden Lagos nadat hun krachten waren opgewekt. Het gerucht gaat dat ze zich een weg naar het paleis hebben gevochten.

Ik hou Nailahs teugels in en stel me de maji voor die dit schilderden. Zoals Roën over de Iyika sprak, klonk het niet alsof hij het over een handvol rebellen had.

Het leek er meer op dat hij een heel leger bedoelde.

‘Kijk, mama!’

Een klein meisje loopt de weg op terwijl ik een kamp met verweerde oude tenten nader. Ze houdt een zwarte porseleinen pop tegen zich aan gedrukt, met een beschilderd gezichtje en een zijden jurkje – het enige teken van haar edele afkomst. Ze is een van de vele mensen die hun toevlucht zochten in het verloederde Jimeta, met wegen die niet meer zijn dan smalle modderpaadjes en aan beide kanten vol staan met rijen tenten. Ze loopt door in de regen, en ik vraag me af hoe haar leven er hiervoor uitzag. Welke ellende ze heeft moeten ontvluchten om uiteindelijk hier te belanden.

‘Ik heb nog nooit een lionaire gezien!’ Ze strekt haar handje uit naar Nailahs grote hoorns. Als ik haar twinkelende blik zie, glimlach ik, maar zodra ze dichterbij komt valt me haar witte haarlok op.

Nog een títán.

Een enorme woede maakt zich van me meester. Volgens Roën heeft ongeveer een achtste deel van de hele bevolking nu magische krachten. En hiervan bezit ruim een derde de magie van de títáns.

Herkenbaar aan de witte haarlokken verschenen de títáns na het ritueel onder de edelen en militairen; ze bleken dezelfde magische krachten te hebben als een van de tien majistammen. Maar anders dan bij ons hoeven zij hun magie niet met een bezwering op te roepen. En net als bij Inan zijn hun nieuw verworven gaven heel krachtig.

Ik weet dat hun opgewekte magie mijn schuld is, door een fout die ik tijdens het ritueel maakte, en telkens als ik een van hen zie voel ik me beroerd.

Omdat ik elke keer als ik de witte lokken zie aan hém moet denken.

‘Likka!’ De moeder van het meisje rent door de regen naar haar dochttertje terwijl ze een dikke gele sjaal over haar hoofd trekt. Ze pakt haar pols om haar tegen te houden, maar als ze mijn witte haar ziet, verstart ze. Haar eigen dochttertje mag dan wel magie hebben, kennelijk haat ze mij omdat ik ook over die krachten beschik.

Ik klak met mijn tong en rijd weer door, totdat ik Roëns onderkomen aan het eind van de weg bereik en afstijg.

‘Moet je nou kijken, wie hebben we daar?’ Een schorre stem begroet me terwijl ik naar de ingang van de schuilplaats loop waar Roëns mannen verblijven. Wanneer de huurling zijn zwarte masker omlaagtrekt en ik Harun zie, Roëns bendeleider, rol ik met mijn ogen. De laatste keer

dat ik de huurling zag, heb ik hem hardhandig tegen de grond gewerkt. Roën vertelde me later dat ik zijn ribben had gebroken. Sinds die dag heeft Harun me niet meer opgezocht, en nu zie ik zijn dreigende ogen vervaarlijk schitteren.

‘Vertel.’ Hij legt een arm om mijn schouders. ‘Waarom is mijn favoriete worm uit de grond gekropen?’

Ik schud zijn arm af en schuif mijn vechstok uit. ‘Ik ben niet in de stemming voor jouw spelletjes.’

Als ik hem van top tot teen opneem, lacht hij zijn vergeelde tanden bloot. ‘Het is hier gevaarlijk, zeker voor een miezige worm zoals jij.’

‘Waag het niet me nog een keer zo te noemen!’

Mijn littekens doen nog steeds pijn door dit scheldwoord, dat koning Saran in mijn rug heeft gekerfd. Ik omklem mijn vechstok stevig wanneer er nog meer huurlingen uit de schaduwen tevoorschijn komen, maar voor ik het weet zetten vijf mannen me klem tegen de grotwand.

‘Er staat een premie op je hoofd, smerige worm.’ Harun doet een stap naar voren en bekijkt grijnzend de nieuwe goudkleurige symbolen op mijn huid. ‘Ik wist al dat er een goede beloning op stond, maar zelfs ik had niet kunnen vermoeden hoe hoog die zou oplopen.’

Zijn gemene grijns verdwijnt en ik vang een glimp op van zijn zwaard.

‘Het meisje dat de magie terugbracht, pal voor onze ogen.’

Bij elk dreigement dat hij uitkraamt, borrelt de magie waarover hij het heeft op in mijn bloed. Mijn ashê begint te gloeien als de energie van bliksem die zich samenbalt in een donderwolk, klaar om met een spreuk tot ontlading te komen.

Maar hoeveel huurlingen er ook opduiken, ik bevrijd mijn magie niet. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen. Die is de reden van baba’s dood. Het voelt als verraad om hem nu te gebruiken...

‘Wie hebben we hier?’

Roën komt met opgeheven hoofd over de weg vanuit Jimeta aanslenteren. Terwijl hij de ingang van de grot nadert valt het maanlicht op zijn bebloede kin. Ik weet niet of het zijn eigen bloed is of dat van iemand anders.

Hij neemt een nonchalante houding aan en glimlacht, maar zijn stormgrijze ogen kijken me scherp en doordringend aan.

‘Ik mag hopen dat jullie geen feestje bouwen zonder mij,’ zegt hij. ‘Jullie weten allebei hoe jaloers ik ben.’